

עקומים

מחזה מאת מרטין שרמן

תרגום הלל מיטלפונקט | בימוי משה קפטן

עקומים

מאת **מרטין שרמן**

תרגום:

הלל מיטלפונקט

בימוי:

משה קפטן

עיצוב תפאורה:

ערן עצמון

מוסיקה:

קרן פלס

עיצוב תלבושות:

ילנה קלריך

עיצוב תאורה:

דיו וולושין

בהשתתפות:

מקס:

מיכאל אלוני

הורסט:

נדב נייטס

רודי:

נדיר אלדד

וולף/קורפורל:

גל גולדשטיין

הדוד פרדי:

מיכאל כורש/רוברטו פולק

גרטה:

שי גבסו

קצין נאצי:

אורי הוכמן

קאפו/חיל:

ירין סביון

פסנתרן:

שלי בינמן

מנהלת הפקה: **יעל פורת**

עוזרת במאי: **אורית גפן**

המחזה "עקומים" עטור הפרסים, נכתב על ידי מרטין שרמן ב-1979 זכה להצלחה בכל העולם, חודש כמה פעמים בלונדון והועלה גם בארץ. זהו סיפור אהבה מרגש המתרחש בגרמניה הנאצית. מקס ורודי הם זוג החי את חיי הלילה של ברלין הדקדנטית, במסיבות שחיתות: קוקאין, אורגיות ומופעי דראג. סיפור רדיפתו של מקס נפתח בליל הסכינים הארוכות' בברלין, במהלכו הוצאו להורג אנשי האס. אה (A.S.), בהוראתו של היטלר, לאחר שהואשמו בניסיון לבצע הפיכה נגד המשטר. מקס נתפס ונשלח למחנה ריכוז שם נחשבו ההומואים, עונדי הטלאי הוורוד, לנחותים אף יותר מהיהודים. מסיבה זו מחליט מקס להתחזות ליהודי, ולענוד טלאי צהוב, ובלבד שלא תתגלה זהותו המינית. בתוך שיגרת הדיכוי של מחנה הריכוז, מתוודע מקס להורסט ואהבתם האסורה צומחת.

הצגה ראשונה: 26 במרץ, 2018 אולם ברטנוב
משך הצגה: שעתיים, כולל הפסקה

תודה לברק גונן על יעוץ בקרבות במה

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון

תחקיר: רמי סמו

צילומים בחזרות: לירן לוי

עיצוב גרפי: נוטלסטודיו

איור כרזה: לי דרור

עיצוב פוסטר: פאר לין • CREATIVE

The Play

In 1930s Berlin, homosexual Max sleeps with German officer Wolf, only to see him killed by his fellow Nazis the next morning. Fleeing with his boyfriend, Rudy, Max is eventually caught and forced to beat his partner to death on a train to prove they have no connection. He's then sent to Dachau concentration camp and meets Horst, a proud gay man also bound for the camp. Despite their harsh surroundings, the two fall in love.

Opening: March 26 2018, The Bertonov Theatre | Length: 2 hours, including one interval

Program Editor: **Ruth Tonn Mendelson**, Research: **Rami Semo**
Rehearsal Photos: **Liran Levy**, Program Design: **Nutelstudio**

BENT

BY **Martin Sherman**

Translated by
Hillel Mitelpunkt

Directed by
Moshe Kepten

Set designed by
Eran Atzmon

Music by
Keren Peles

Costumes Designed by
Yelena Kelrich

Lighting designed by
Ziv Volushin

THE CAST

Max:
Michael Aloni

Horst:
Nadav Nates

Rudy:
Nadir Eldad

Wolf/Corporal:
Gal Goldstein

Freddie:
**Michael Koresh/
Roberto Polack**

Greta:
Shai Gabso

Officer:
Uri Hochman

Kapo/Guard:
Yarin Savion

Pianist:
Shelly Binman

Production Manager:
Yael Porat

Assistant Director:
Orit Geffen

מרטין שרמן

מחזאי ותסריטאי אמריקני ממוצא יהודי. יליד פילדלפיה. בוגר אוניברסיטת בוסטון. שרמן, בן יחיד להורים מהגרים מרוסיה, החל את הקריירה הבימתית בתור שחקן בתיאטרון ילדים. לקראת סוף שנות השישים, החל לכתוב את מחזותיו הראשונים שהוצגו ב - Playwright Horizon, ניו יורק. זכה בהכרה ובתהילה עם העלאת "עקומים" בשנת 1979. שנה לאחר מכן, היה מועמד לפרס ה"טוני" וזכה בפרס גילדת המחזאים. "עקומים" הוצג ב 35 מדינות, זכה לעיבוד לבלט בברזיל ולעיבוד קולנועי בשנת 1997 בהשתתפותם של קלייב אוון, איאן מק'קלן ומיק ג'אגר. ב - 1989 הוצג על בימת התיאטרון הלאומי האנגלי כחלק מסדרת "המחזות של המאה". כהומוסקסואל מוצהר, מרבה שרמן לעסוק במחזותיו באפליה ובהשפלת מיעוטים, מכל השכבות והמינים. עשרים מהם הועלו בלמעלה משישים מדינות, ביניהם: "משיח" על תקופת שבתאי צבי, "כשהיא רוקדת" על חיי איזדורה דאנקן והמונודרמה "רוז".

רציתי להעביר מסר של אהבה

ריאיון עם מרטין שרמן

מה גרם לך להחליט, לפני כל כך הרבה שנים, לכתוב מחזה על רדיפת הומוסקסואלים בתקופת השואה?

במקרה נתקלתי במידע מאוד מצומצם על מה שקרה להומואים בגרמניה הנאצית, נושא שאף אחד לא ידע עליו דבר. החוק על פיו הומוסקסואליות היתה לא חוקית, נמצא בספר החוקים הגרמני במשך שנים, אבל איש לא התייחס אליו כלל. ואז, כשהנאצים עלו לשלטון, הם פשוט יישמו אותו. ככה זה התחיל. חשבתי שהמחזה יעלה רק בתיאטרון שוליים קטן. לא חשבתי שהוא יאפשר לאנשים ללמוד על הנושא בהיקף כזה. עבדתי אז עם ארגון לונדוני שנקרא הסדנה הגאה (Gay Sweatshop), שהיה חלוץ בניסיונות ליצור תיאטרון הומואי בתקופה שבה לא היו כאלה. במקור, מבחינתי, כתבתי את המחזה עבורם.

איך הם הגיבו למחזה?

שלחתי עותק למנהל הסדנה. הוא ידע שאני כותב את המחזה עבורם, והוא היה בנאדם נהדר. הוא השיב לי: "אנחנו לא נוכל להעלות את המחזה... הוא חייב לצאת אל העולם הגדול". זה היה הדבר הנדיב ביותר שמישהו עשה אי פעם עבורי.

כשאתה כותב מחזה כזה, שמבוסס על עובדות, איפה אתה מתחיל?

כמה מחקר על הנושא היה בשנות ה-70 של המאה העשרים? כמעט כלום לא פורסם על זה כשכתבתי את "עקומים". אחרי שכתבתי את המחזה, המחקר והפרסומים הוצצו, או שהתחילו לראות אור. היה ספר, "המשולש הוורוד" (The Pink Triangle) שחיבר ריצ'רד פלאנט.

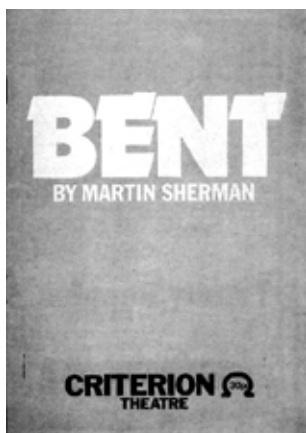
טום בל (הורסט) ואיאן מק'קלן (מקס) בהפקה המקורית בלונדון, 1979

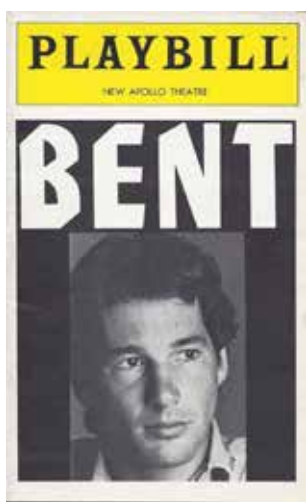
ההפקה המקורית בברודווי, 1980 (שני מימין ריצ'רד גיר)

ההפקה המקורית בברודווי, 1980 (ראשון מימין ריצ'רד גיר)

תכנית ההפקה המקורית בלונדון, 1979

תכנית ההפקה בברודוויי, 1980

"רציתי שהקהל ילמד מה היה גורלם של הומואים בגרמניה הנאצית. ומעבר לכך רציתי... אני משוכנע שרציתי... להעביר מסר על אהבה, וזה דבר שאני מבקש לעשות בכל המחזות שלי. ולא משנה באיזו תקופה... הלכתי לספריית "ווינר" בלונדון, ולא מצאתי שם כמעט שום דבר על הנושא. שאלתי את הספרנית והיא הראתה לי ספר שהייתה בו הערת שוליים אחת, וספר אחר שהייתה בו שורה בודדת ועוד אחד שבו מצאתי שלושה משפטים. את הכל תפרתי מהפירושים הללו. והיה גם ספר מבריק של ברונז בטלהיים שנקרא 'הלב היודע' (The Informed Heart) על הפסיכולוגיה של האסירים והשומרים בדכאו, לפני שהפך למחנה השמדה..."

מרטין שרמן, 2015

הוא לא הצליח למצוא מו"ל, אבל מצאתי ציטוט מתוכו במגזין "כריסטופר סטריט" (או "רחוב כריסטופר") [לב הרובע ההומואי בניו יורק], והוא מאוד עזר לי כשכתבתי את המחזה. במובן מסוים, החזרתי לו טובה, כי אחרי שהמחזה הועלה, הוא הצליח להוציא את ספרו לאור. אחרי מלחמת העולם, בנות הברית השליכו לפח את כל החוקים הנאציים, ושמו על כל החוקים הגרמניים מלפני התקופה הנאצית, וביניהם גם את הפיסקה שהוציאה את ההומוסקסואליות אל מחוץ לחוק. וכך, אף אחד מאלה שהיו כלואים במחנות ריכוז, בעוון הומוסקסואליות, לא יכול היה לדבר על מה שעבר, או להסביר למה נכלא, כי הוא היה עלול למצוא את עצמו שוב בכלא. ואילו הם היו מדברים על כך, בכל מקרה סביר להניח שדבריהם לא היו רואים אור. רוב האנשים שנכלאו מתו מבלי שיכלו לספר על מה שעברו שם. החוק הזה בוטל רק כעבור שנים רבות.

באחת הסצנות המפורסמות במחזה, האסירים מקס והורסט מביאים זה את זה לפרוקן מבלי לגעת אחד בשני, בזמן הפסקה בעבודה בדכאו. מה נתן את ההשראה לסצנה?

ספרו של ברונז בטלהיים, שמאוד עזר לי, "הלב היודע". בטלהיים היה פסיכיאטר פרוידיאני שנכלא בדכאו ושחרר כעבור שנתיים. על מנת לשמור על שפיותו, הוא "רשם" במוחו התרשמויות מההתנהגות הפסיכולוגית של האסירים והשומרים. אחד הדברים שהוא דיבר עליהם היה הדרך שבה הסוהרים גרמו לאסירים לאבד את זהותם. הדרך המשמעותית ביותר היתה לפשוט מעליהם את המיניות שלהם, שפשוט נעלמה במחנה. המעטים שהצליחו לשמר את זהותם המינית, הצליחו כך לשמר גם את אישיותם. וזה הוביל אותי לסצנה הזאת. זה היה ביטוי של הישרדות, של שמירה על חלק מהזהות שלך. המחזה, במובן מסוים, הוא על זהות.

כמה יוצא לך לראות הפקות של "עקומים"?

ראיתי הרבה. בזמן האחרון לא יצא לי לראות הפקות באנגלית, ותקופה ארוכה לא ראיתי הפקות בארה"ב. המחזה הועלה בשישים ארצות, שזה המון. לאחרונה הוא הופק בעוד כמה ארצות, שלא האמנתי שהוא יעלה בהן. הוא הועלה בטורקיה, המדינה המוסלמית הראשונה שהפיקה אותו, ואני משוכנע שתהיה היחידה שבה הוא יועלה. הוא הועלה בהונג קונג וקוריאה הדרומית. "עקומים" הוא מעין 'מבחן רורשך' למדינות. אפשר ללמוד המון על המדינה, על המקצב והאישיות שלה. ואפשר לדעת מה קורה שם בזכות המקצב של המחזה. זה מרתק!

מתוך ריאיון שנערך עם מרטין שרמן בשנת 2015, לכבוד העלאתו המחודשת של המחזה.

תרגום: דוני ענבר

ברלין של שנות העשרים

לברלינאים רבים יש תקופה הנראית, בדיעבד, כתקופה נפלאה ומוארת. נוצר סוג של תעשייה מקומית כדי לספק את הכמיהה לספרים, לציורים, לתקליטים ולתכניות טלוויזיה על "תור הזהב של שנות העשרים", כפי שנהגו הברלינאים לכנות את אותם הימים. מובן שלא לכל הברלינאים היו שנות העשרים תקופה של זוהר ושגשוג. אלה היו שנים של אינפלציה עצומה, של שביתות, של התפרעויות, של אבטלה ופשיטות רגל, ונאצים וקומוניסטים נלחמו זה בזה ברחובות. עדיין שמות הקסם שבים וחוזרים – מרלן דיטריך, גרטה גרבו, ג'וזפין בייקר, הפקות הענק של מקס ריינהרט ב"תיאטרון ה-5000", שלוש אופרות שהוצגו בו בזמן בניצוחם של ברונו ולטר, אוטו קלמפרר ואריך קלייבר; ערב הבכורה של "ווייצק"; ה"אופרה בגרוש"... כמעט בן לילה הפכה עיר הבירה המיושבת של הקיסר וילהלם למרכז של אירופה, אבן שואבת למדענים כאיינשטיין ופון נוימן; לסופרים כאודן ואישרווד; לבנאים ולמעצבים מאסכולת הבאוהאוס; ולקהילה הסואנת של יותר מחמישים אלף פליטים רוסים. ולדימיר נבוקוב נתן כאן שיעורי טניס, צעירים פרועים הדהירו את מכונותיהם ליותר מ-150 ק"מ לשעה על הכביש המהיר החדש אָוּס, וגבירות בשמלות ערב עברו הישר מן התיאטרון אל מהומת מיוחצי ששת הימים לאופניים. מועדוני הלילה של ברלין היו הנועזים באירופה. היצאניות מניפות המטריות ונעולות במגפיים היו המוזרות ביותר. מעל לכול, ברלין של שנות העשרים ייצגה הלך רוח, תחושת חופש ועליזות. ומשום שהיא נהרסה עד היסוד לאחר פריחה שנמשכה פחות מחמש עשרה שנים היא הייתה למעין עיר מיתוס, גן עדן אבוד. עיר אבודה המתקיימת בזיכרונות.

שלא כמו ברומא, העיר האבודה ממשיכה להתקיים בזיכרונם של האנשים שפעם היו כאן. עתה הם נפוצו לכל חלקי העולם, אותם ברלינאים זקנים, שכן ההרס האמיתי של ברלין לא בא לה מפצצות בעלות הברית אלא מעריצותו של אדולף היטלר. ביום הגעתו לשלטון, בינואר 1933, החלה הגלות של הברלינאים. מאז מתו רבים, ולמי שנשארו בחיים אין רצון עד לשוב לשרידיה של עיר שהכירו, שרוקנה מתוכנה והתמלאה תוכן חדש. אולם כפי שאמר המינגווי על פריז, ברלין של שנות העשרים נותרה, למי שזוכר אותה, חגיגה מתמשכת, ובעריהם החדשות, בזקנתם ובגלותם, הם עדיין מתענגים לחוש את שארית טעם נעוריהם המופלאים. "אילו יכולתי לבחור תקופה שבה אחיה, בכל עת, בכל מקום, הייתי בוחר בברלין של שנות העשרים", אומר הרב יואכים פרינץ. "הרומאנישה קפה היה מרכז העניינים.

נכתב עליו אפילו ספר – הנה, אני נותנו לך. זה היה מקום רחב ידיים, מכוער, מול הכנסייה לזכר קייזר וילהלם השני, אבל הכול פקדו את המקום, סופרים, שחקנים, כולם. "באיזו תכיפות הוא ישב שם? כל ערב!" עונה מיד הרב. לכמה זמן? "עד שתיים בלילה." אז נסגר המקום? "אינני יודע אם בכלל סגרו אותו," אומר הרב פרינץ. "הגעתי לברלין ב-1926, וכל מה ששמעתי עליה התאמת," אומר הפסנתרן אברם צ'אסינס. "הכול היה אלגנטי כל כך, נקי, מלא חיים. לא בפריז אלא בברלין ראיתי את הנערות היפות בעולם. הן היו מפתות." "הקשב, הקשב לזה – כל זמן שתחתוני נתלים מן הנברשת, אדע שאתה – עדיין – אוהב – אותי." קנת טיינן, מבקר התיאטרון שיצר את "או! כלכותה!" מגחך כשהוא מעמיד על הפטיפון אוסף תקליטים ישנים של שירי מועדוני לילה ברלינאים. בדירתו האלגנטית בלונדון תלוי על הקיר ציור ורדרד של אחורי אישה. טיינן מעולם לא היה בברלין בשנות העשרים, אולם הוא חש דפוס מסוים המקשר בין אותן שנים לזמננו. "אני נהנה מדקדנס, אך גם אוהד דמוקרטיה. גרמניה הייתה דקדנטית ככל שבכלל זה ייתכן אצל בני אדם, אך היא הייתה גם דמוקרטית למדי. נראה היה שהיא פונה גם לכיוון של סוציאליזם; זה היה יכול להיות מושלם – סוציאליזם ונהנתנות בעת ובעונה אחת." ברלין של שנות העשרים לא דמתה לשום עיר אחרת, אומרים אנו לעצמנו, וזאת לא רק בגלל מה שהיא הייתה, אלא בשל הגורל שארב לה. בדיעבד אנו יכולים להאמין שאלומות הנאצים היא חלק בלתי נפרד מאלימותה של ברלין, אולם אנו גם יודעים שעליית הפשיזם לא הייתה דבר בלתי נמנע, והיה אפשר לסכל זאת עד ליום שבו היטלר עלה לשלטון. אולם כיוון שהכול קרה אנו יודעים שברלין הייתה עיר שדינה נחרץ – כדינה של פומפיי – אפילו בשיא פריחתה בחסותו המיטיבה של נשר ויימאר. ועתה, רק הציפורים בפארק נותרו כתמיד, פחות או יותר, בלתי משתנות.

מתוך: "לפני המבול, ברלין 1918-1933" מאת אוטו פרידריך, הוצאת "כרמל", 2010

ליל הסכינים הארוכות

ב - 30 ביוני 1934, טיהר היטלר את ה - S.A (פלוגות הסער) וחיסל את בן בריתו, ארנסט רוהם, שעמד בראשו, בעילה כי הארגון ניסה לבצע הפיכה נגד המשטר. ה - S.A היה גוף שהוקם ע"י היטלר ב - 1921, שצמח, התחזק ותמך בו לאורך השנים ושהיה אחראי להתנגשויות שפרצו בין הנאצים לבין יריבים ושוטרים. הגוף היה מורכב מבריונים, חלקם חיילים משוחררים, מובטלים, מתוסכלים וממורמרים, שהשליטו פחד ברחובות. למרות שההומוסקסואליות הייתה אסורה בגרמניה שלפני עליית הנאצים לשלטון, בחר היטלר להתעלם מההומוסקסואליות הידועה של צמרת ה - S.A ושל מנהיגה, רוהם וסירב לניסיונות השכנוע מצד חברי המפלגה להתנער מהם בשל נטיותיהם המיניות. היחסים בין היטלר לרוהם ידעו עליות ומורדות, כאשר היטלר ראה ב - S.A אמצעי חשוב לעליית הנאצים לשלטון, אך לאחר השתלטותו על גרמניה, ראה בו איום על מעמדו. רוהם פעל באופן כוחני כדי להשתלט על מתקנים של הצבא, ודרש מהיטלר לשלב את ה - S.A בשורותיו. רצונו של רוהם להשתלט על הצבא הביא למסלול התנגשות חזיתי בינו ובין להיטלר. במשך זמן ניסו הרמן גרינג, מפקד הלופטוואפה, חיל האוויר הגרמני ושל היינריך הימלר, ראש ה - S.S - זרוע ההגנה והמודיעין של המפלגה הנאצית, להביא לחיסול ה - S.A. כשהם מקבלים רוח גבית מצמרת הצבא, הצליחו גרינג, הימלר ושר התעמולה, יוזף גבלס, לשכנע את היטלר בידיעה כוזבת על ניסיונות מרידה של רוהם. בפקודתו של היטלר החל בלילה שבין ה-29 ל-30 ביוני 1934, מרחץ דמים שנודע בשם "ליל הסכינים הארוכות" - במהלכו חוסלו מנהיגי ה - S.A בזה אחר זה. רוהם עצמו חוסל ביריות אקדח על ידי סוהריו, לאחר שסירב להתאבד בעצמו. על פי ההערות, נרצחו ב"ליל הסכינים הארוכות" ובימים הבאים 1,000 איש, ובהם אנשים נוספים שהיטלר חשד שהם יריביו, בהם הקנצלר לשעבר פון שליכר. רבים מאנשי ה - S.A שהוצאו להורג, הואשמו גם בהומוסקסואליות - מי על סמך הוכחות חותכות ומי בשל האשמות שווא. באמצעות סמכויותיו הבלתי מוגבלות של היטלר, נלקחו העצורים למחנות ריכוז שנועדו "לחנך" אותם ברוח האידיאולוגיה הנאצית. למחנות הריכוז נשלחו גם כמרים, יהודים והומוסקסואלים. הפעם הראשונה שבה התייחס היטלר להומוסקסואליות של רוהם הייתה בנאום בפני הרייכסטאג, הפרלמנט הגרמני, בו האשים את ידידו-יריבו הוותיק ב"שחיתות מינית".

They salute with both hands, now!

"עכשיו הם מצדיעים עם שתי ידיים" קריקטורה בריטית, דייוויד לואו, 1934

דרך חדשה מבצע של פעם בשנה

כל אחד והמסלול שלו - מגוון מסלולים בהתאמה אישית:

מסלול קלאסי
פיקדון מלא

מסלול משולב
פיקדון חלקי

מסלול ליסינג
בתשלום חודשי

היום קל יותר מתמיד להצטרף לרשת 'עד 120'. בוחרים במסלול נכון עבורכם ומצטרפים לבית מאיר פנים, מלא עניין ותוכן, חם ומשפחתי עם קהילה תוססת ויצירתית. נשמח לארח אתכם, להכיר ולספר לכם יותר. עד 120.

**רשת בתי מגורים
מלאי תוכן**

המבצע למצטרפים חדשים, בתוקף עד לתאריך 31.5.2018.
המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.

*** 6120**

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי * 6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

הומוסקסואלים בהרמניה הנאצית

אסירים הומוסקסואלים בסימון משולש וחד במחנה זקסנהאוזן, 1938

"איננו יכולים להרשות קיומה של סכנה כזו לארצנו. יש לחסל את ההומוסקסואלים. חייבים לעקור מהשורש" (היינריך הימלר, רייכספיהרר (S.S.

בליל ה-6 במאי 1933 הפך שר התעמולה, יוזף גבלס, את מדיניות המפלגה ברורה מאוד: "אנחנו חייבים להשמיד את האנשים האלה מהשורש ועד לענפים; ההומוסקסואלים חייבים להיעלם".

היינריך הימלר, ראש הס"ס, העריך כי היו שני מיליון הומוסקסואלים בגרמניה הנאצית. בנאום שנשא בפני אנשי הס"ס בפברואר 1937 הוא השווה את הקמפיין נגד הומוסקסואלים לעקירת עשבים שוטים בגינה. במהלך הנאום הבהיר הימלר כי אם יימצא איש ס"ס הומוסקסואל, הוא ייעצר, יושפל בפומבי, יישלח למחנה ריכוז, ושם יירה בשעה שהוא מנסה להימלט.

בין ינואר 1933 ליוני 1935 הורשעו 4,000 גברים לפי סעיף 175 הישן - כ-4 ביום. מיוני 1935 עד יוני 1938 הורשעו 40,000 גברים ב"מעשה מיני לא טבעי" - כ-54 גברים מדי יום. עוד 10,000 איש נעצרו מיוני 1938 עד יוני 1939. עם תום מלחמת העולם השנייה, מעריכים כי כ-100,000 גברים הומוסקסואליים נעצרו וכ-50,000 נשלחו לכלא. בעוד הנתונים מעורפלים, נראה כי בין 5,000 ל-15,000 נשלחו למחנות ריכוז.

ביוני 1935 נחקק חוק חדש: "התיקון לחוק למניעת צאצאים עם מחלות תורשתיות". חוק זה הגדיר הומוסקסואלים כ"לא-סוציאליים" ואיום על הטוהר המוסרי של הרייך השלישי. אם מישהו נמצא אשם לפי חוק זה, לשופט ניתנה הזכות להורות על סירוס של אותו אדם. כל מי שנמצא אשם ב"הומוסקסואליות כרונית", נשלח למחנה ריכוז.

על פי החוק הנאצי, אדם שנתפס כ"מפתה", נחשב אשם יותר מזה "המתפתה" וקיבל עונש מאסר ארוך יותר. אלה שנשלחו למחנות ריכוז נאלצו ללבוש משולש וחד על בגדיהם. "קורבנות הפיתוי", כך האמינו הנאצים, יכלו להרפא באמצעות "טיפול פסיכולוגי". מה שנקראו "מכוני מחקר" שהוקמו למטרה זו.

נקבע חוק חדש – הנקרא סעיף 176 לחוק העונשין – שעסק בהתנהגות הומוסקסואלית בקרב חברי "הנוער ההיטלראי". מי שנמצא בעמדת סמכות ב-"נוער ההיטלראי" או בליגה של בנות גרמניות, נחשב כאילו ביצע עבירה פלילית, אם נמצא אשם בשימוש בתפקידו לצורך ניצול מיני של הכפופים לסמכותו. אולם, חקיקה חדשה זו, לא הסירה דאגה בהירארכיה הנאצית מנושא התנהגות הומוסקסואלית בתנועות הנוער שלה. ב-1935 – עצר הגסטאפו כמה מנהיגים של ה"היטלר יוגנד" וחקר אותם בנוגע ליחסיהם עם חברים צעירים. אבל מנקודת המבט של המפלגה, כל רמז להתנהגות כזו בתנועות הנוער שלהם ערער את העקרונות שהמפלגה ניסתה לנסח. תדמית המפלגה בנתה על בני הנוער שיהפכו ללוחמים ויילחמו עד מוות למען ארצם. כל מחלוקת בתוך הנוער היטלראי היתה מביכה מאוד עבור המפלגה וכתוצאה מכך, ידוע כי שמועות על התנהגות הומוסקסואלית או על ניצול היו מושתקים. אם אחת שהתלוננה על בנה שנצל על ידי מפקדים של הנוער ההיטלראי, נעצרה ונשלחה למחנה ריכוז. ב-1 באוקטובר 1936 הציגה המפלגה הנאצית מחלקה חדשה – המשרד המרכזי של הרייך למאבק בהומוסקסואליות והפלות. על הגסטאפו הוטל התפקיד של ציד הומוסקסואלים – משימה שבוצעה במרץ – וההנחה היתה שההתנהגות ההומוסקסואלית שווה לשקר ולהתנגדות לרייך. כמה מנהיגים נאצים בכירים האמינו גם שההומוסקסואליות מדבקת ויכולה לערער את הרייך השלישי. אלה שלא נכלאו, נשלחו למוסדות ממשלתיים לחולי נפש, כדי שיוכלו "להתרפא ממחלתם". רוב ההומוסקסואלים שנאסרו נשלחו לכלא, אך בין 5,000 ל-15,000 – נשלחו למחנות ריכוז, שם היה עליהם להתמודד עם עינויים קשים ועל פי כמה ניצולים, יותר מאשר אסירים אחרים. לפי ההנחה כי במידת היחס בין מספרם במחנות, ההומוסקסואלים סבלו משיעור תמותה גבוה יותר מכל קבוצת "קורבן קטנה" אחרת, כ-60% על פי המלומד רודיגר לאוטמן. במהלך המלחמה היו הומוסקסואלים חלק ממדיניות "השמדה באמצעות עבודה", וניצולי מחנות עבודה טוענים כי לעתים קרובות נתנו להומוסקסואלים את המשימות הקשות והמסוכנות ביותר.

במהלך מלחמת העולם השנייה, נערכו ניסויים בהומוסקסואלים שנעצרו באירופה הכבושה. ניסויים אלה ניסו לבודד את "הגן ההומו", כפי שכינו אותו הנאצים, בניסיון למצוא "תרופה" להתנהגות הומוסקסואלית. משהסתיימו הניסויים הללו, הקורבנות היו מסורסים לתמיד. לסביות לא נרדפו באופן נרחב על ידי הנאצים, שכן התנהגותן הוגדרה כ"אנטי-חברתית" לעומת "מנוונת".

למרבה האירוניה, לאחר תום מלחמת העולם השנייה, הומוסקסואלים בגרמניה הכבושה, שהצליחו איכשהו לשרוד את הטיפול, זכו לתמיכה מועטה, אם בכלל, מאחר והתנהגות הומוסקסואלית, עדיין נחשבה לעבירה פלילית. במערב גרמניה נשאר החוק נגד הומוסקסואלים עד 1969.

"הוא היה בחור צעיר, הומוסקסואל. הערב הראשון שלו בחברתנו – היה גם הערב האחרון. כאשר הגיע למחנה – מיד נכבל בידיו והפך מטרה ללעג וקלס. הם היכו אותו, בעטו בו וירקו בפניו. הוא ניצב שם בודד ומחריש. אחר כך העמידו אותו תחת מים צוננים, באותו ערב המים היו קפואים. לאחר פרק זמן, הוציאו אותו עירום מחוץ לביתן. כאשר הפציע השחר היתה נשימתו כבדה ומסורבלת. סיבת המוות נקבעה: דלקת ריאות. לפני שזכה למות, הועמד לסדרה נוספת של מכות ובעיטות. הם קשרו אותו לעמדה כשמעליו מנורת קשת. הוא עמד שם, בשאריות כוחותיו, מזיע בכל אברי גופו, אז לקחו אותו למקלחת נוספת וכך הלאה וכך הלאה. הוא נפטר לקראת הערב".

מקרה זה, ורבים כדוגמתו אירעו במחנות הריכוז בזקסהאוזן, נאוצוילר, פהלסבוטל, נויסאסטרום, דכאן, ליכטנבורג, מאטהאוזן, נויאנגאם, גרוסרזן בוכנוואלד, בהם רכזו והושמדו הומוסקסואלים. מחנה ריכוז נוסף בניויד, היה מיועד לנערים מתחת לגיל 20.

מתוך: "חיסול ההומוסקסואלים ע"י הנאצים" - ניו יורק, 1981

צהוב ליהודים, חום לצוענים וורוד להומואים

Kennzeichen für Schutzhäftlinge in den Konz. Lagern

Form und Farbe der Kennzeichen

	Politisch	Berufs- Verderbter	Emigrant	Bübel- forscher	homo- sexuell	Reisigal
Grund- farben						
Abzeichen für Unterfälle						
Häftlinge der Straf- kompanie						
Abzeichen für Juden						
Besondere Abzeichen						
	jüd. Wasse- schänder	Wasse- schänderin	Nacht- verdächtig	Häftlings- nummer		
	Pole	Hebeche	Wernacht angehöriger	Häftling 1a		

בתחילה, הומואים סומנו על ידי האות A, שנתפרה בצד שמאל של החולצה או המכנס. A ייצגה את המילה הגרמנית "Arschficker", שאין סיבה להרחיב את משמעותה בעברית. רק לאחר מכן, הוחלפה האות לשיטת המשולשים, כפי שרואים בטבלה שנמצאה ממחנה הריכוז דכאו. הנאצים השתמשו במשולש הצהוב לסמן יהודים, חום לצוענים, כחול למהגרים וורוד להומואים וכו'. הומואים יהודים, לדוגמה, נאלצו לענוד שני משולשים: צהוב וורוד. לעומת שאר המשולשים, המשולש הורוד היה גדול יותר, וזאת כדי שהסוהרים ושאר האנשים במחנה יראו באופן הבולט ביותר אם הומו מתקרב. במהלך השנים, כ-55 אלף מהם נרצחו. לאחר מלחמת העולם השנייה, ושחרור מחנות הריכוז, רבים מההומואים לא חזרו לחייהם כמו שאר הניצולים מהשואה. רבים מהאסירים שלבשו משולש ורוד נכלאו שנית על ידי גרמניה. למעשה, התיקון הנאצי לסעיף 175, שהפך את ההומוסקסואליות מעניין פרטי לעבירה חמורה נותר ללא שינוי אחרי המלחמה עוד 24 שנים. כך שבעוד חלק מהיהודים עלו לארץ ישראל, וחלקם חזרו לביתם וניסו להתחיל מחדש, הניצולים הלהט"בים המשיכו לסבול מהומופוביה, נכלאו וחלקם לא הורשו לחזור לבית משפחותיהם בשל הבושה שהביאו על המשפחה.

סיפורו של ניצול מחנה הריכוז האחרון שהואשם בהומוסקסואליות

רודולף ברזדה

אחרי שהתחלתי את חיי כהומוסקסואל חייתי עם חבר בלייפציג, ופתאום הנאצים באו. הומוסקסואליות אמנם הייתה לא חוקית גם לפני עידן היטלר, אבל אז נתנו לנו לחיות את חיינו בשלווה. ב-1930 אפילו ארגנו 'מסיבת חתונה', בנוכחות אמי והאחים שלי. אולם אז באה האימה. נאסרתי פעמיים, בפעם השנייה נשלחתי לבוכנוואלד, שם שהיתי בין 1942 ל-1945. אי אפשר לתאר איך הנאצים התייחסו אלינו, בעלי 'המשולש הוורוד' (הטלאי שהומואים אולצו לענוד במהלך השואה). פשוט לא היו להם רחמים. המיטות במחנה היו עשויות ממתכת ובנויות אחת על גבי השנייה, יום אחד, נער בן 17 או 18, מאוד אטרקטיבי, בא לישון לצידו. הנחתי ששלחו גם את הילד הנחמד הזה למחנה בגלל היותו הומו. הוא סיפר לי שהוא עיוור, והאמין שבגלל זה, אנשי האס.אס. יניחו לו. ביום המחרת הוא נקרא למרפאה.

מאז לא ראיתי אותו יותר. מאוחר יותר הבנתי שהזריקו לאסירים עיוורים רעל, כי לא היה בהם שימוש.

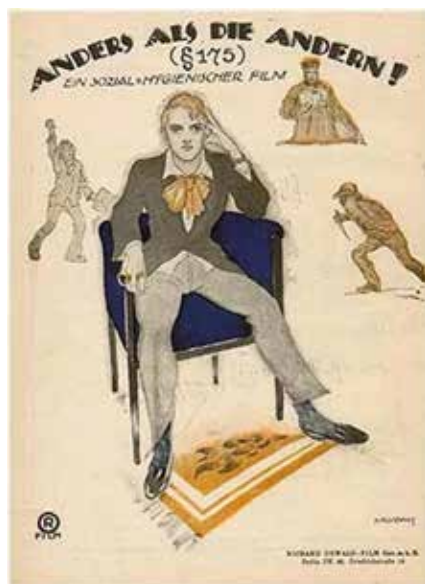
הייתי צעיר ויפה - וזה הציל את חיי

פגשתי הרבה הומואים במחנה. לרוב המבוגרים לא הייתה האפשרות הזאת, אבל אנחנו היינו צעירים יותר. היו הרבה מקרים של התאהבויות, לפעמים אפילו שני גברים הטרוסקסואלים התאהבו זה בזה. כמוכן שהכול נעשה בסודי סודות. אנשי האס.אס. ידעו את זה, אבל הם היו די אידישים לכך. יש לי מזל שהייתי צעיר ויפה - אני חושב שזה הציל את חיי. מפני שנחשבנו חולי נפש, שיכנו אותנו במחנה עם אנשים שבאמת היו להם בעיות נפשיות. אני זוכר שיום אחד העלו חלק מהם על משאית, ואמרו לנו שיעבירו אותם למקום אחר. לאחר שסגרו את הדלתות, הפעילו אנשי האס.אס. גז והרגו את כולם. מאחר שאנחנו יכולנו לעבוד, הנאצים שלחו אותנו למחצבות ונתנו לנו להתעסק עם חומרי נפץ, כמו האיתרים. אבל היה לי מזל שהתאהבתי בקצין ה-'בריון' של המחנה, ועשיתי אתו מה שעשיתי. יום אחד, 'ישבתי לבד במשרד ושמעתי קול שואל: 'מי האחראי כאן?' 'זה כתוב על הדלת. אתה לא יודע לקרוא?'. השבתי שזה אסיר, אבל אז הופיע איש אס.אס. והטיח אותי ואת הכיסא שעליו ישבתי אל הרצפה. כשקמתי, הוא נתן לי אגרוף ושבר שלוש מהשיניים שלי. זה היה הרגע הכי קשה שעברתי במחנה. הייתי מכוסה בדם, והוא אמר לי: 'מחר אתה עוזב לדורה, עם האחרים'. דורה היה מחנה נוסף, ששכן עמוק מתחת לאדמה. בסופו של דבר, ניצלתי הודות ל-'בריון' שלי, שאמר למפקד שאני צריך להשלים את העבודה בבוכנוואלד. הוא גרם לכך שנשארתי שם - וניצלתי. העבודה הייתה כה קשה ושוחקת ואנשי האס.אס. היו כה אכזריים. אני זוכר איש אחד שאנשי אס.אס. תפסו. אני לא זוכר במה הם האשימו אותו. אולי הוא לא עבד טוב מספיק בעיניהם - זה היה כמעט תמיד התירוץ שלהם. הם קשרו לו את הידיים מאחורי הגב, תלו אותו על עץ והשאירו אותו שם עד שידיו נשברו. הסבל הזה יישאר אתי לנצח, כזיכרון נוראי. אחרי שחרור בוכנוואלד, לא יכול הייתי לחזור לביתי במזרח גרמניה. הייתי במערכת יחסים עם פרננדו, שגם הוא שהה במחנה, והוא זה שהביא אותי לאלזס. אחרי זמן קצר הוא נכנס למערכת יחסים עם אישה, ונפרדנו. כמה שנים לאחר מכן פגשתי במסיבת ריקודים, שבה הייתי לבוש כאישה, בחור בשם אדי. הוא היה בן 18, ואני בן 36. אדי ביקש ממני לרקוד. אמרתי לו שאני גבר. בהתחלה הוא קצת נרתע, אבל אחר כך אמר: 'לא אכפת לי. אני אוהב אותך, ואוהב אותך גם כשאהיה בן 100'. בנינו ביחד בית, וחיינו יחדיו 50 שנים, עד שהוא מת.

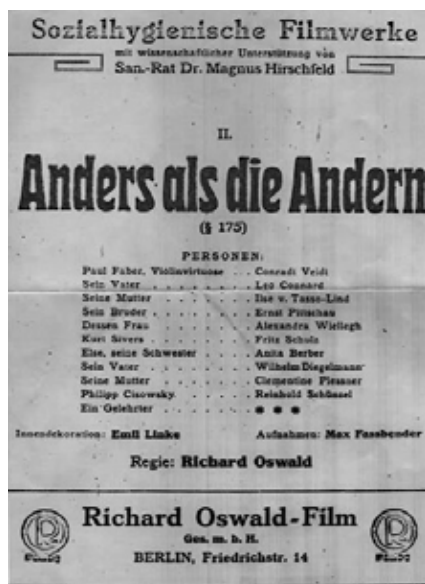
רודולף ברזדה (1913 - 2011)

ניצול מחנה הריכוז האחרון, שנתפס ועונה ע"י הנאצים באשמת הומוסקסואליות מתוך המאמר "הניצול האחרון שהשואה הגאה מדבר" מאת יניב הלפרין.

פורסם באתר האינטרנט, 12/04/2010GoGay

כרזת הסרט "שונה מן האחרים"

כרזת הסרט "שונה מן האחרים"

הסרט ההומוסקסואלי הראשון, 1919

סרטו של הבמאי היהודי האוסטרי ריכרד אוסוואלד, "שונה מהאחרים" (1919), נחשב לסרט הגרמני הראשון שעסק בהומוסקסואליות. חוקרים רבים אף מתייחסים לסרט זה כאל הראשון בעולם שעסק בנושא ההומוסקסואליות באופן מפורש. יתר על כן, בטקסטים המתארים את קבלת הפנים הסוערת שזכה לה הסרט, הוא תואר לא רק כמתקדם יחסית לתקופתו אלא גם כבעל איכות של מתווה-דרך; התגובה החריפה נגד הסרט והעובדה שלבסוף צונזר הוצגו לעיתים כסימן מוקדם לפוליטיקה הריאקציונרית והמדירה של המשטר הנאצי. סרטו של אוסוואלד מציג דמות של כנר מוכשר בעל נטיות הומוסקסואליות, אותן הוא נאלץ להסתיר בשל סעיף 175 לחוק העונשין הגרמני, הגוזר עונשי מאסר על קיום יחסי מין בין גברים. גיבור הסרט לא רק מסתיר את זהותו, אלא אף חש שהשונות שלו אכן ראויה לקלון. לאחר שרומן בינו ובין גבר צעיר מתגלה, הוא הופך לקורבן של ניסיון חסיטה, ובסופו של דבר אף נידון למאסר, ומתאבד בכלאו. בסצנה אחת, ארוכה למדי, אשר למעשה קוטעת את רצף העלילה, הולך הגיבור הצעיר להרצאה של המומחה למיניות, החוקר היהודי מגנוס הירשפלד (המשחק את עצמו). בהרצאה זו שומע גיבור הסרט, ועמו גם הצופים – כי המדע מגלה שהומוסקסואליות היא התנהגות מולדת, שונות ביולוגית, ועל כן אין לשפוט ולהעניש בגינה של תופעה זו.

ליאו קונרד ומגנוס הירשפלד מתוך הסרט "שונה מן האחרים"

ליאו קונרד ומגנוס הירשפלד מתוך הסרט "שונה מן האחרים"

מגנוס הירשפלד

מגנוס הירשפלד בארץ ישראל, ירושלים
28.2.1932

בשנת 1897, יזם ד"ר מגנוס הירשפלד (1868-1935) בברלין את ההקמה של "הוועדה המדעית-הומניטרית", ארגון השחרור הגאה הראשון בהיסטוריה. בשנת 1919, הקים בברלין את "המכון למדעי המין" שהיה עד לעלייתם של הנאצים לשלטון בשנת 1933 המרכז העולמי לחקר ביטויי מיניות ומגדר לא קונפורמיים. במסגרת המכון, קידם מחקרים ודיונים שעסקו בבעיות נישואין, מחלות מין וחוקים הנוגעים לתקיפות מיניות, הפלות והומוסקסואליות. הירשפלד, הומוסקסואל בעצמו, התאמץ במשך שלושה עשורים לתקן חוקים שהפכו הומוסקסואליות לפשע בר-ענישה. במחקריו רצה להוכיח כי הומוסקסואליות היא תכונה מולדת ולהביא לגליזציה שלה. לשם כך פיתח תאוריה על קיומו של מין שלישי בין הזכר והנקבה, הכולל את ההומוסקסואלים, הטרנסקסואלים והאינטרסקסואלים. רעיונות הנאורות שאליהם הירשפלד פנה נשללו. למעשה, הסרט "שונה מן האחרים" צונזר ומאוחר יותר הושמד על ידי הנאצים. סעיף 175 (המוציא מיניות הומוסקסואלית אל מחוץ לחוק) לא רק נשאר בחוק העונשין הגרמני אלא אף הפך למחמיר הרבה יותר, וההשפלה וההשמדה הישירה של הומוסקסואלים ויהודים הפכה לדאגה מרכזית של השלטון הנאצי. יתר על כן, ב-10 במאי 1933 העלו הנאצים באש חומרים ממכון מחקר המיניות של הירשפלד.

מבוסס על המאמר: הדיאלקטיקה של החינוך המיני בקולנוע: על מהותה של ההומוסקסואליות בסרט "שונה מהאחרים" של ריכרד אוסוולד מאת ניקולס באר. סליל, כתב עת אינטרנטי להיסטוריה, קולנוע וטלוויזיה, גיליון 5, חורף 2011

הפקות קודמות

1983 - תיאטרון חיפה

תיאטרון חיפה 1983, יוסי פולק ודורון תבורי

תרגום: הלל מיטלפונקט | בימוי: אילן רונן
משתתפים: מקס - יוסי פולק; הורסט -
דורון תבורי; רודי - עמי וינברג; וולף -
גורי סגל; לוטננט/קאפו - פני צוקרמן;
לוטננט שומר ברכבת/קורפוראל -
עופר גולן; גרטה/קצין - רפאל גולדווסר;
פרדי - מיכאל כפיר; קפטן - מכרם חורי

1990 - בית הספר ההבוה למשחק

"בית צבי"

בית צבי 1990, שמוליק יפרח ורפי וינשטוק

תרגום: הלל מיטלפונקט | בימוי: אופירה הניג
משתתפים: מקס - רפי וינשטוק; רודי -
שמוליק יפרח; וולף - דני רוטנברג; גרטה - אבי יפה;
פרדי - דוד קיגלר; הורסט - רוני מנדלסון;
קצין ברכבת - עדי לויטן; קאפו - רפי רוטשטיין;
קורפוראל - עדנאן דיאב; קצין אס.אס. - ליאור זרחין;
אסירים - אייל נחמיאס, עאסם זועבי, אבי אמיתי,
שמחה ברבירו

2003 - תיאטרון הספרייה

תיאטרון הספרייה 2003

תרגום: הלל מיטלפונקט | בימוי: עידו ריקלין
משתתפים: מקס - עומר עציון; רודי - יוסי אלמוג;
וולף - גיא קאופמן; סגן אס.אס. - מוריס כהן;
גרטה - קובי ברכה; פרדי - דורון פרימו;
הורסט - טל וייס; קצין ברכבת - תומר טל;
קאפו - דודי הרשקו; קורפוראל - אודי ענקרי;
קפטן - שי אגוזי; אסירים - עמית רוזנברג, אופיר רוזן

2007 [חידוש] - תיאטרון הספרייה

בית צבי 2007, עומר עציון וטל וייס

תרגום: הלל מיטלפונקט | בימוי: עידו ריקלין
משתתפים: מקס - עומר עציון; רודי - יוסי אלמוג;
וולף - אלפרד רוטברג; גרטה - גיא אלון;
פרדי - דורון פרימו; הורסט - טל וייס;
קפטן המחנה - שי אגוזי/ערן מור; קורפוראל -
אלון אורבך; קאפו - אסף חיים; קצין ברכבת -
עירד רובינשטיין; סגן אס.אס. - דב גפן/אלי פרי

הלל מיטלפונקט [תרגום]

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל אביב. מחזהו הראשון, "התקווה האחרונה של רחוב נחמני", הועלה בתיאטרון חיפה בשנת 1974, מאז כתב ועיבד קרוב לחמישים מחזות, ביניהם – בת. הבימה: "הגג", "מי תהום", "מכולת", "פירוד זמני", "מדריך למטייל בוורשה", "חבילות מאמריקה", "מאמי", "מסילה לדמשק". בת. באר שבע: "נהג ציירת", "שם המשחק", "מפיסטו" (על פי קלאוס מאן), "הנאהבים", "אחים לנשק", "אם הבית". בת. הקאמרי: "גורדיש", "בויטרה" (על פי קולבק), "אדון וולף", "השחקן", "עיר הנפט" (הפקה משותפת עם ת. חיפה) "הזאבים". בת. חיפה: "התקווה האחרונה של רחוב נחמני", "שרגא קטן", "העלמה והמוות", "זלמנאים" (על פי קולבק), "פטפוטים על הנילוס" (על פי נגיב מחפוז), "בובה". בת. צוותא: "סטריפטז אחרון", "ויהי חור" (בשותפות עם י. סובול), "מאמי", "סמארה". בת. בית ליסין: "נטושים", "שלושה בלילה", "גן עדן דרום", "איסמעיליה", "נהג ציירת", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "מכולת" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מקסי ואני". "אז בפראג". ביים את מרבית מחזותיו: "פירוד זמני", "מדריך למטייל בוורשה", "חבילות מאמריקה", "נהג ציירת", "שם המשחק", "הנאהבים", "אחים לנשק", "אם בית", "גורדיש", "בויטרה", "השחקן", "נטושים", "שלושה בלילה", "גן עדן דרום", "איסמעיליה", "התאונה", "העלמה והמוות", "סמארה", "עיר הנפט", "ריגוש", "נהג ציירת", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "מכולת", "מקסי ואני", "אז בפראג". בין המחזות שתרגם: "כולם היו בניו" (ארתור מילר), "מראה מעל הגשר", "פיגמליון" (ברנרד שאו), "המחרשה והכוכבים", "צלול של אקדחון" (שון אוקייסי), "כותרת ראשית" (בן הכט), "עקומים" (מרטין שרמן), "מראה מעל הגשר", "כולם היו בניו". כמו כן ביים בת. בית לסין את ההצגות: "אמנות", "מי מחדד מורג'ניה וולף", "כולם היו בניו", "קול קטן", "המים זוכרים", "וריאציות על נושא מסתורי", "הדבר האמיתי", "אלוהי הקטל", "מראה מעל הגשר". ביים בת' הבימה את "מה עושים עם ג'ני?". זוכה פרס מחזאי השנה על מחזותיו "איסמעיליה" ו"אנדה". זוכה פרס הלוי 2006 לאמנות הבמה, פרס לאה גולדברג למחזאות, פרס פינסקי (עירית חיפה) לתיאטרון ופרס מילוא של התיאטרון הקאמרי לבימוי.

חשה קפטן [בימוי]

מנהל האמנותי של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "המורדים", "סימני דרך", "שיינספיר מאוהב", "LOVE, LOVE, LOVE", "עלובי החיים", "פליישר", "אוויטה", "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "גברתי הנאוה", "כנר על הגג", "ניטל", "עונד בשביל שניים", "האמת", "שם פרטי", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "אבני קיו", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גברתי הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון "המדיטק" לילדים ולנוער בשנים 2007 – 2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל בשנים 2011 – 2014. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיקה ואדם.

ערן עצמון [עיצוב תפאורה]

בוגר המסלול לעיצוב במה ב"סמינר הקיבוצים". בין ההצגות להן עיצב תפאורה – בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", "המחזמר "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החייל האמיץ שווייק" (בשיתוף ת. חיפה), "המחזמר "גברתי הנאוה", "חיזור גורלי", "פליישר", "המחזמר "עלובי החיים", "LOVE, LOVE, LOVE", "פרידה", "שיינספיר מאוהב", "המורדים" (בשיתוף ת. הקאמרי). בת. הקאמרי: "המחזמר "סאלח שבתי", "מנהל הבית", "ריצ'רד השני", "ריצ'רד השלישי", "סיראנדה ברזאק", "המחזמר "שיער", "אופרה בגרוש", "המחזמר "סיפור הפרברים", "תמונות מחיי נישואין" (בשיתוף ת. גשר), "צידי המכשפות". בת. בית ליסין: "ברודוויי פינת פרישמן", "ראודה", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "חלום של לילה בלב קיץ", "מראה מעל הגשר", "המחזמר "אביב מתעורר", "שינדלה", "מנדרגולה", "המחזמר "אחים בדם", "33 וריאציות", "משאלה אחת ימינה", "סוסים על כביש גרה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הבלב בשעת לילה", "חתולה על גג פח לוהט", "אלה גרוסמן", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "אהבת מוות". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע", "בת. באר שבע: "פיאף", "נורה", "הרולד ומוד". בת. הספריה: "נדנדה בשניים", "שוק המציאות". בת. הערבי-עברי: "האוהל האדום", "נשים זרות". בתיאטרונטו: "קפוצ'ינו ברמאללה". בת. תמונע: "רומיאו ויוליה". בפסטיבל עכו, 2008: "מתחם התפודים" (פרס על עיצוב תפאורה). בקבוצת המחול פרסקו: "בגדי המלך החדשים". בת. המדיטק: "אורה הכפולה", "מפצח האגוזים", "המחזמר "הקוסם מארץ עוץ". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס" (פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה להצגות ילדים, 2009). זוכה פרס התיאטרון על עיצוב התפאורה למחזמר "עלובי החיים".

קרן פלס [מוסיקה]

זמרת, יוצרת ומוסיקאית. בוגרת בית הספר למוסיקה "רימון" ובית הספר למשחק של סופי מוסקוביץ'. פרצה לתודעה בשנת 2006, מאז זכתה בתארים: זמרת השנה, פריצת השנה, תגלית השנה, בכל תחנות הרדיו ובטקסי המוסיקה בטלוויזיה (2006) וזמרת השנה (2008). זוכת פרס שר התרבות ליוצרת במוסיקה הישראלית. זוכת פרס מפעל הפיס לתרבות כזמרת ויוצרת. כתבה את שירי השנה "לשם" למירי מסיקה, "ואת" להראל סקעת ולהיטים רבים נוספים לעצמה ולאחרים. הוציאה עד כה שישה אלבומים שהגיעו למעמד של אלבומי זהב ופלטינה. בין עבודותיה – בת. הבימה: "לילה 1 באפריל" (מחזה, מוסיקה מקורית, פזמונים והפקה מוסיקלית), "ליזיסטרטה", "נפגעי חרדה". בת. הקאמרי: "הרטיט את לבי" (פרס מלחינת השנה בתיאטרון, 2008), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (פרס מלחינת השנה בתיאטרון, 2009), "מעגל הגיר הקווקוזי", "אורזי המזוודות", "כולם רוצים לחיות", "תעלת בלאומילך", "גם הוא באצילים". בת. החאן: "תעלולי סקפאן", "הנסיכה האמריקאית", "נפוליאון חי או מת". בטלוויזיה: פסקול הסדרה "מה שנחוץ לרווק" מאת עירית לינור. שיחקה בתפקיד ראשי במחזמר "הלהקה" בתיאטרון הבימה. הגישה עם ארז טל את התכנית "ציפורי לילה" בגלי צה"ל. השתתפה בתכניות הטלוויזיה "בית ספר למוסיקה" (קשת, ערוץ 2) ו"באולפן עם קרן פלס" (ערוץ 24). הוציאה את ספרה "עקודים" בהוצאת "ידיעות אחרונות". כותבת למעלה מחמש שנים טור מצליח במוסף 7 ימים ב"ידיעות אחרונות", קרן פלס "אם אלה החיים". שופטת בתכנית הכוכב הבא (קשת). סיבוב ההופעות המשותף שלה עם רמי קליינשטיין ממשיך לרוץ בהצלחה ברחבי הארץ.

ילנה קלריך [עיצוב תלבושות]

מעצבת בית תלבושות ומנהלת מתפרה. בוגרת תואר ראשון ושני באוניברסיטת תל אביב בעיצוב תפאורה ותלבושות. בין עבודותיה: בת. הבימה: "סימני דרך", "שייקספיר מאוהב", "עלובי החיים", "אוויתה", "פאניקה", "גבירתי הנאוה", "רעל ותחרה", "לא ביום ולא בלילה", "כי בנו בחרת", "ארוחה עם אידיוט", "מורים שימל", "לילה במאי", "הזוג המוזר", "איוולף הקטן", "אוגוסט מחוז אוסיג", "שעה יפה ליוגה", "המחלוקת", "אנה קרנינה", "נודניק", "הנאהבים והנעמים", "יום הולדת לג'וזפה", "המאובן". בת. גשר: "כולם רוצים להוליווד", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "מיסטר ברינק", "גן הדובדבנים", "מינכהאוזן או כל האמת על השקר". בת. החאן: "אושר". בת. הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי". בת. באר שבע: "בית הקפה", "איזבלה", "נערה מהכפר". בת. בית ליסין: "אני לא רפופרט". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקווי", "צבעים בחול", "יש לי ילד זיגוג". בת. המדיטק: "שמשון בר לשון", "פינוקיו". בשנים 1995–1998 קיבלה פרסים מטעם קרן התרבות "קרן שרת" ובשנת 1998 פרס יונסקו בפרויקט קבוצתי על עיצוב תפאורה למחזה "המלט" בתערוכה הבינלאומית PRAGUE QUADRENNIAL. מלמדת בחוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב.

דיו וולשין [עיצוב תאורה]

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון. עיצובים: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2009), "אישה בחולות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2006), "נשים זרות" (ת. יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2007), "החוטם", "כוכב יאר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "יחסים מסוכנים", "קוריולוס", "סיפור פשוט", "לבד בברלין", "1984", "מיכאל קולהאס", "עיתונאי על תנאי" (ת. הבימה), "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת, זוכה פרס תאורה הצגות הילדים), אופרה – "דידו ואניס", "פונדק הרוחות" (אופרה קאמרה), "ערבה" (ת. נוצר, זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב, 2012), "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2012), "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש", "הר לא זז" (זוכה פרס התיאטרון, 2016), "הקומה השלישית", "הוא הלך בשדות", "מלך הכלבים" (ת. בית לסיין), "בומרג", "חמור שכולו תכלת", "ליל העשרים" (ת. חיפה), "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "חוות החיות" (ת. גשר), "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל", "הרולד ומוד", "בימינו לא יוצאים לדו קרב" (ת. ב"ש), "מלכת השלג" (ת. ב"ש לילדים ולנוער, זוכה פרס תאורה הצגות הילדים 2017), "החדר האחורי", "קרם" (ת. הקאמרי) ועוד.

שחקני ההצגה [לפי סדר א"ב]

נדיר אלדד [רודי]

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2015 בהצטיינות. זוכה פרס ע"ש צבי קליר. בין תפקידיו - בת. הבימה: "גבירתי הנאווה", "אוויתה", "פליישר", "עלובי החיים" (אנג'ורא), "1984" (מרטין), "מיכאל קולהאס" (מייסן), "סימני דרך" (מרדכי הצעיר), "הרפתקאות דוד אריה" (אבא/קיסר); בחג המחזמר, 2015: "משיח"; בת. השעה: "סולם יעקב"; בת. הסימטה: "הלילה הקצר ביותר בשנה" (ז'אן). בקולנוע: "וסרמיל" (שלומי).

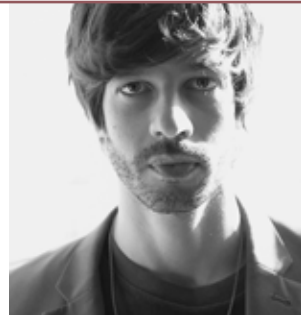
מיכאל אלוני [מקס]

בוגר סטודיו למשחק ניסן נתיב. בין תפקידיו - בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב" (וויל שייקספיר); בת. באר שבע: "המון רעש על לא כלום", "בוגד" (עפ"י "אויב העם" מאת איבסן); בת. הקאמרי: "הפושעים החדשים". בטלוויזיה: "השמינייה", "האלופה", "על קצות האצבעות", "חורבה", "השועלים", "שיטסל", "שוברי גלים", "מתים לרגע", "בשבילה גיבורים עפים". מנחה את התכנית "The Voice". בקולנוע: "התנגבות יחידים", "מקום בגן עדן", "השומר", "עלטה", "ואז היא היעה", "אנטנה". כתב וביים את הסרט "שיר" (שידורי רשת). מחבר הספר "אהבה בימי שפעת".

שי הבסו [הרטה]

זמר, שחקן ויוצר. החל את דרכו בעונה הראשונה של תוכנית הטלוויזיה "כוכב נולד", בה זכה במקום השלישי. באותה שנה, הוציא את אלבום הבכורה שלו "ארים ראשי", שיזכה אותו בהכרה. מאז, זכה בתארים: זמר השנה, פריצת השנה, תגלית השנה ושיר השנה "יום ועוד יומיים". זוכה מקום ראשון בפסטיבל השירים של ישראל עם השיר "מישהו גדול". הוציא עד כה ארבעה אלבומים, שלושה מהם הגיעו למעמד של אלבום זהב. בין להיטיו: "המילים החסרות", "תגידי לי את", "במקומי", "שמור על האמונה", "אין לי מילים", "כל הימים", בימים אלה יוצא האלבום החמישי והראשון שלו באנגלית. שיחק במחזמר "חבסה" במסגרת "חג המחזמר", ובסדרה "עממיות" ששודרה בערוץ 2. בחודש מאי 2017 עלה בתיאטרון הסמטה ביפו מחזה ראשון פרי עטו "חוץ מאהבה אין בינינו כלום", בהשתתפות.

הל בולדשטיין [נוסף/קורפורל]

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", 2017 בהצטיינות. בוגר מגמת תיאטרון ב"תלמה ילין" בהצטיינות. במהלך לימודיו זכה במלגות רבות, ביניהן: מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים, מלגת קרן התרבות אמריקה-ישראל, מלגת הצטיינות ע"ש נירה ושמואל רודנסקי, מלגה ע"ש אוהלה הלוי, מלגת חג המחזמר "דור המחר". בין תפקידיו - בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב", "המורדים" (יאלי); בת. הספריה: "יוסף וכתונת הפסים המשגעת" (יוסף), "פגישה לאין קץ", "מקבת". בת. בית ליסין: "אוליבר". בטלוויזיה: "כוכב הצפון".

אורי הובמן [נפין נאצי]

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל בין תפקידיו – בת. הבימה: "המוות יושב ליד" (המספר), "כתר בראש" (אדוניה), "הקומיקאים" (בן קלארק), "אנה קרנינה" (סטיבה), "אוגוסט: מחוז אוסייג" (ביל), "ארוחה עם אידיוט", "פוסט טראומה", "מורים שימל" (עמוס פופ), "הסוחר מוונציה" (גובו הזקן), "לייטסטרטה", "החייל האמיץ שווייץ" (הכומר), "חיזור גורלי" (גימי), "קוריולונוס" (מנניוס), "לבד בברלין" (פראל), "עלובי החיים" (טנארדייה), "1984" (פרסונס), "מיכאל קולהאס" (הנקל/קונץ), "עיתונאי על תנאי" (שר הביטחון), "הרפתקאות דוד אריה" (שוטר); בת. הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "דבר מצחיק קרה" (הרו), "שיינדלה" (יוסל), "פעורי פה" (הסריס), "קרומ" (ברטלדו); בת. גשר: "הנהר" (ואסילי דאניליץ); בת. חיפה: "אירמה לה דוס" (רובר לה דאם); בת. החאן: "אנה גלקתיה", "הנסיכה איבון" (הנסיך פיליפ), "מילה של אהבה" (אחמד), "מלחמה על הבית", "בגידה"; בתיאטרונטו: "געגועי לקסינג'ר". הצגת בידור: "פלפל אל חאפלה". בטלוויזיה: "תמרות עשן" (אשד מוקד), "שטסיל" (הרב פוקס), "נו יורק" (דויד גושן) "נפלת חזק" (שרון אשר) "השמחות" (ג'קי ברדונו), "שאטו עין כרם" (אוסקר), "עקרון ההחלפה" (אבולעפיה) "גאליס" (טיראן) "הפוליאיקובים" (בתפקיד עצמו), "מטומטמת" (חג'בי). "לתפוס את השמיים" (קובי), "בית המשאלות" (ד"ר הוכשטר), "הבורר" (מוטי קורץ), "עממיות" (דני רהב), "הקלמרים" (יואש), "השוטר הטוב" (ג'קי הכירופרסט), "חברות" (צליל חיבוקי), "פרנקו וספקטור" (אבישי), "הכל דבש" (הבמאי), "מריו" (קובי השכן), "ג'ינג'י" (שבתאי), "בלתי הפיך" (ד"ר לידר). בקולנוע: "באמצע הסרט" (אשר), "הפיתיון" (שאול), "קצוות פרומים" (סשה), "רוק בקסבה" (סרן עוזי), "מחכים לסורקין" (סורקין), "בננות" (יו"ר רשות השידור), "ז'טם מון אמור" (גדי), "ארבע על ארבע" (דובי), "הבנדוד" (מאיר), "פרה אדומה" (הילל). זוכה פרס רוזנבלום לשנת 1999.

מיכאל כורש [הדוד פרדי]

בוגר "בית צבי". בין תפקידיו: בת. הבימה: "הילד חולם" (המקנא בחיים), "גן ריקן" (גילי), "כריתת ראש" (הרופא), "אמדיאוס" (ונטצ'לי), "ביקור הגברת הזקנה" (הכומר), "על החיים ועל המוות" (ביאליק), "מחול המוות" (קורט), "הבחורים בדלת ממול" (נורמן), "הבעל הנצחי" (פבלובסקי), "ההולכים בחושך" (המחכה), "קן הקוקיה" (צזויק), "אכזר מכל המלך", "בשפלי", "מעגל הגיר הקווקזי", "הנפש הטובה מסצ'אן", "יומנה של אנה פרנק" (מר דיסל), "אזהבים את אופל", "מותו של סוכן" (צ'ארלי), "חתול רחוב" (פושון), "בגדי המלך" (סזארו), "נמר חברבורות" (עקיבא חיות), "זומנטיקה" (תובע), "אנטגיגונה", "משוגעת", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "ביקור הגברת הזקנה" (קובי העיוור/הופבאואר), "מירלה אפרת" (נחומצ'ה), "הסוחר מוונציה", "אדיפוס – תיאור מקרה" (מילקוס/שליח שלישי), "נעצר בחצות" (פריץ ליטן), "לבד בברלין" (השוטף פרום/מילק), "הסיפור של ניה", "שיקספיר מאוהב" (טילני), "ספינינג" (הרמן). בת. באר שבע: "אביב מתעורר" (הנס רילוב), "אדון של שתי משרתות" (פנטולון), בת. לילדים ולנוער: "פו הדב" (פו), "הלילה השנים עשר" (פסטה). בת. בית ליסין: "מלאכת החיים" (גונקל). בת. חיפה: "מי דואג לילד". בצוואת: "היריקה" (גדי). בת. הספריה: "עין ערך אהבה" (וסרמן). בטלוויזיה: "זהו זה", "שכנים", "מבקר המדינה", "שלווה", "אשליות", "החצר", "פולישוק", "המדרשה". בקולנוע: "דיזנגוף 99", "אוונטי פופול", "הקרב על הוועד", "סודות משפחה", "הערת שוליים", "אני ביאליק" (ביאליק), "מיתה טובה". חתן פרס קלצ'קין לשנת 1997. לאחרונה הופיע בתפקיד ברווזובסקי בהצגת "הכתובה" שהועלתה באמסטרדם ובהאג.

רוברטו פולק [הדוד פרדי]

בוגר לימודי משחק באוניברסיטת תל אביב. בין תפקידיו בתיאטרון - בת. הבימה: "מיכאל קולהאס", "תמונתו של דוריאן גריי" (פרנסיס/משרת), "סיפור פשוט" (ברוך מאיר הורביץ), "הבן הטוב" (אריה), "עת דודים" (סניה), "אדם לא מת סתם" (נחום לייב), "טייבלע והשד שלה", "הדיבוק" (המשולח), "מוריס שימל" (בשיתוף ת' חיפה), "ביקור הגברת הזקנה" (מפקד המשטרה); בת. נווה צדק: "אדם בן כלב", "מחלקה 3 כיתה ו'"; בת. בית ליסין: "שיחות עם אבי", "חשמלית ושמה תשוקה"; בת. באר שבע: "זינגר", "יתוש בראש"; בת. חיפה: "הפלשתינאית", "מקבת", "הבולשת חוקרת", "נשף מסכות", "הבחורים בדלת ממול", "המקום ממנו באתי", "המלביש" (המלביש); בת. הקאמרי: "אחרי החגים", "שירה"; בצוותא: "דממה"; בת. תמונע: "מעשה בטבעת". בטלוויזיה: "ארץ מולדת", "סיפורים בראש", "התזמורת", "הם יגיעו מחר", "כל דיכפין", "המשרד" (קרול), "השמיניה" (רוברטו), "מתים לרגע". בקולנוע בהפקות בינלאומיות: "שתיקתו של משורר" (גרמניה), "החולמים" (צרפת), "החיה" (ארה"ב), "גנבים בלילה", "פגישה עם ונוס" (אנגליה). בארץ: "אות קין", "מאחורי הסורגים", "אל עצמי", "המאהב", "נו טה מטס", "גמר גביע", "פגישות ופרידות", "ללקק את התות", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "התחלפות", "גט", "הלוויה בצהריים", "הבשורה על פי אלוהים".

נדב נייטס [הורסט]

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב, 2009. בין ההצגות בהן השתתף - בת. הקאמרי: "רומיאו ויוליה", "משחקים בחצר האחורית". בת. בית ליסין: "אחים בדם", "משאלה אחת ימינה", "פינוקיו", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "המוגבלים", "ביבר הזכוכית", "השחקנית". בת. תמונע: "אדם גייסט", "דיוקן של ציפור". בת. הסימטה: "הערב אדיפוס". בקולנוע ובטלוויזיה: "שבע דקות בגן עדן", "אלנבי", "משפחה טובה", "מטומטמת". זוכה פרס התיאטרון, 2014 לשחקן ראשי על תפקידו ב"מקרה המוזר של הכלב בשעת לילה" זוכה פרס התיאטרון, 2011 לשחקן המבטיח על תפקידו ב"אחים בדם".

ירין סביון [קאפו/חייל]

בוגר "גודמן" - בית הספר למשחק בנגב, 2017. בין תפקידיו - בת. הבימה: "שייקספיר מאוהב". בת. באר שבע: "גרין מיל". במהלך לימודיו זכה בפרסים ובמלגות: פרס "דור המחר" ב"חג המחזמר" בת ים, מלגת שחקן מצטיין בפסטיבל "על הבימה" בת. הבימה ומלגת "כיוונים בשירה" ב"גודמן" בית הספר למשחק בנגב.

McCANN

חלל \$1,199

חדש! טיסות ישירות לסן פרנסיסקו במטוסי הדרימליינר מהמתקדמים בעולם החל מ-19.11.18

 חפשו אותנו ב-

לפרטים נוספים ולהזמנות: www.elal.com, בטלפון 2250 * ואצל סוכני הנסיעות

תקף ליציאות בין 19.11.18 עד 23.3.19 או עד גמר המלאי • בטיסות ובתאריכים נבחרים • כפוף לזמינות מחלקת הרישום • יתכן ויהיו שינויים בתצורת המטוסים • כפוף לתקנון באתר אל על • ט.ל.ח

ההצלחות הממשיכות

שלוש אחיות

מאת צ'כוב
עיבוד ובימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

פרידה

יצירה לתיאטרון מחול
מאת אביחי חכם

בעלה של אשתי

מאת מירון גאברן
בימוי: רועי שגב

תמונתו של דוריגן גריי

עפ"י אוסקר ויילד
עיבוד ובימוי: יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE

מאת מייק ברטלט
בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים

מאת הארווי פייירסטין
בימוי: נתן דטנר

הצמח של אבא

מאת אמנון לוי ורמי דנון
בימוי: רוני פינקוביץ'

לד בבבלין

עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
מאת שחר פנקס
בימוי: אילן רונן

סיפור פשוט

עפ"י ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

עלובי החיים

מחזמר מאת אלן בובלי
וקלוד-מישל שנגבר
בימוי: משה קפטן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובבימויו

מה עושים עם ג'ני?

מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

פתאום הגיע סתיו

מאת אריק קובל
בימוי: איציק וייגרטרן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק בנן
בימוי: צדי צרפתי

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

פרטואר הבימה

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך ליון
בימוי: עמרי ניצן
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

התקווה

מאת רוני פינקוביץ'
ובבימויו

הרפתקאות דוד אריה

הצגת ילדים
מאת ניצן לוי
בימוי: רועי שגב

ספינינג

מאת אשכול נבו, עירית הורביץ לוז
אמנון וולף
בימוי: רועי שגב

עיתונאי על תנאי

מאת גיא מרז
בימוי: נורמן עיסא

קח את אבא שלך ולך לעזאזל

מאת רמי ורד
בימוי: אמיר י. וולף

המורדים

מאת עדנה מז"א
בימוי: משה קפטן

עושה כרצונו

מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

סימני דרך

מאת אורן יעקבי וגיורא יהלום
בימוי: משה קפטן

אמא אמרה שאסור

מאת שרלוט קיטלי
בימוי: אתי רזניק

מיכאל קולהאס

מאת ג'יימס סונדרס
עפ"י היינריך פון קלייטס
בימוי: אילן רונן

פילומנה

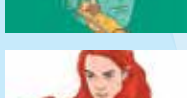
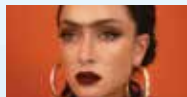
מאת אדוארדו דה' פיליפו
בימוי: רוני פינקוביץ'

שייקספיר מאוהב

עפ"י תסריט מאת
מארק נורמן ותום סטופרד
עיבוד לבמה: לי הול
בימוי: משה קפטן

1984

מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדילוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדילוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה

חיימוביץ רונית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי – מזכרת כבוד

יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר בחוריה וד' אברהם בריר	גייגר מיכה ושרה	לוי גיטה	קונדה ציפי ואפרים
אדלר וראובן בריר	גלר אתי	ליאון אמנון ומלכה	קריב נילי
אהובי יגאל	גלזר עופר	ליבאי דוד	קזי ישראל ונילי
אור תיאודור	גרוס צביה ויוסי	לנדאו ליאורה ולי	קצין יהודית
אחיסוב אורנובסקי ארזה	גרנות נעמי	לנדסברג דיתי ואלכס	רט הדא ושמואל
אונגר יעל ורמי	גרף עדי ועמיר	לנדסברג יובל ומאי	רוה תמי ויהודה
אילין שרה	גורניצקי ושות' עורכי דין	לסט רותי וגבי	רויטמן נחום
אייל אורקה	דנקנר אורלי	מושקט דורית ויורם	רב הון יעל
אלאלוף שרה	המבורגר יאיר ואילנה	מיכאלי סילבי	רב חן רפי
אלאלוף אילנה	הורביץ דליה	מיתר עפרה	רביד נאווה ואברהם
ארבל עדנה	זוגלובק מרים	מיתר מירה ורון	רביץ אורלי
אלחנני איטה	זמיר רינה ויצחק	מלמד דליה	רייכס חדזה
אלקון עידית	דרייפוס בנק	מנורה מבטחים	רפפורט עירית
אלחאי רונית	זרניצקי יוסי	מנור נורית ויואב	רהב רני והילה
ארליך גל ומישל	חיימוביץ רונית	נתנאל ענני ועוזי	רובין ציפי ופנחס
ארליך מירה וגיוורא	חכמי קנפר ניצה	סאמט חיים וורדה	רובינשטין מיכל
אראל אסנת ועמי	חכמי יוסי	סגול טובה וסמי	רוזנברג ריקי
ארקין דוריס ומורי	חנן אריה ופסיה	סטיבה אורה ואיתן	ריס איטה
ברנבוים צביקה ונטלי	טולדאנו נירה	סדן שמחה ובת עמי	שובל כנה וזלמן
בוקשפן נורית	טייק עירונה	עזריאלנט איה	שוסטר דליה
בלומנטל נעמי	טלר גדעון	עופר רותי	שטראוס בן דרור רעיה
בלום ליאורה ומאיר	טייק יהודית והנרי	פדני ענת וראובן	שטראוס בת שבע
בהר יוסי ועירית	ים שחור מנחם ונעמי	פרדמן ליאורה ומיכאל	שליסל ציפורה וראובן
בנק לאומי	ירון צילה וגיוורא	פלדמן איה וזאב	שפיגלר רותי
ברטפלד אסי	יפו עליזה	פלבר אביבה	שפיטלני אודליה ואפרים
ברק אהרון ואלישבע	כהן אלי ואיילה	פרלוק אורנה וד' חיים	שקד שושנה וישעיהו
בר און איתן	כהן פני ופנינית	פרופר גד ואיתי	שקד חיה
גבריאלי עדנה	כרמל שוש	פרייס נורית	שריזלי דניאלה
גולדנברג אורה	כפיר דיטה	פרנקל שלומית	שרון רותי
גור און	לבנטל חיה	צור אורנה ומשה	שרף רותי

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יו"ר דבר, דוד סיני, עמירה דותן
דיקטטוריון הבימה | יו"ר: בן עמי עיב
סגן יו"ר: אמנון דיק
אסתי אפלבאום פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומחלקת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שלומית אדר, אלימור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אוזן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדסט, אוראל איזיקל, אניטל אלכחך, נדיר אלדד, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמגור, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בוארון, ריקי בליך, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, עמית גיל, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפסטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דסטר, רוני דלמי, אורי הוכמן, חברט הניג, אמנון וולף, אלימור ויל, דניאל ורטהיים, גיא זר-ארי, עמית זיתון, ניר זליחובסקי, סיגי חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טורים, דנה ידילי, בן יוספוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדא, חנה לסלאו, אלכסנדר לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטון, רון מילר, מאי מלר, סיון מסט, מימי מסיקה, אור משיח, ניל משען, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דוריס נמני, דניאל סבג, שחף סגל, הילה סורגין, עמי סמולרצ'ק, הראל סקעת, רוני סתיו, נורמן עיסא, רוברט וולף, רובי פורת-שובל, מיי פיינגולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פני קדרון, אבי קושניר, נורה קורן, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטור, מיקי קם, ליא קניג, סטיאנה קנליס-אולריך, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אור רגב, אורנה רטוב, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שוורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיר, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תסא שירותי תרגום לתיאטרון

להצגה "עקומים"

מנהל במה: אורן רוזן | **סגן מנהל במה:** אלעד פז | **תפעול תאורה:** ליעוז זגין/גילי כהן
תפעול סאונד: מורן דוידיאן/אביטל וייס | **תפעול תלבושות:** רחלי בן שמעון
תפעול אביזרים: מירי ברכה | **תפעול פאות:** אווה אוסנה, עינב ויינשטיין-קרן

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון

מנהל ייצור: איתן סיביליה

עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילי, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דרור מנדלסון, גיא פיילר, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת, עידו אהרונסון, עמית אלעד, דרור אלפרן, אליהו ברנה, אדי גבאי, יריב דהן, מארק וובר, נעם ויסמן, יותם חייקין, דניאל יונס ביגליני, אברהם ימיהרן, גל כהן פריא, גולן כפיר, דוד מאיר, עמית שקד, אלעד פז, בנימין קוגן, מרק קירס, אור קירש, אורן רוזן-דהן, גולן שקד, תמיר שרון, ליעוז חזנבלום

נגר: רוני סלם

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז זגין, דימיטרי חייט, ראובן יצחק, דימיטרי יושקין, רונן צור, יוסי חוה, חזי שלמה, דימיטרי גורביץ', גידי כהן, אבי פקלר

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממה

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאונד פלר

תפעול קול: דפנה ביאליסטוק, עידו ברק, שלמה גילר, סאשה דולגוב, מורן דוידיאן, תמיר הראל, אביטל וייס, אוהד ורסנו, שר זי, דן זידוביץ, רועי חובאן, אריאל מוקמל, יוראל פלטינסקי, איילון פרי, איתי שטימן, עידן שושני

מנהלת מחלקת ייצור אביזרים:

טלי לויגמן: שטוקהמר

ייצור אביזרים: יוסלי ורונפט, ג'ניה קפיצקי, מיכל רואף

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא
פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, עדי ביבר, מירב בר נתן, עינב ויינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, נטליה סוקולוב, קוסטי צ'באנה

מעצבת בית לתלבושות ומנהלת המתפרה:

ילנה קלרין

תפירה: ואדים לוין, לודמילה קוזלוב

מנהלת תפעול אביזרים ותלבושות: אפרת כהן

מחלקת תפעול אביזרים ותלבושות:

אינה אבגוסטביירס, עופרה אדרי, בר בן אהרון, אלה בן חיים, רחלי בן שמעון, אלה בקר, מירי ברכה, נועה דותן, אאידה ויינר, נטלי לוגסי, אב לוזי, רונית מאק, ג'טה מילר, ליאת עטר, אברהם פפו, שרון צימרון, רחל צמח, אלכס קוכמן, סילביה קלקשטיין, אורית קמפלר, מיכל רואף, יוסלי רזונפט, שרי גולאיט, רותם ראובן ג'וליאן

מייסדת ארכיון הבימה ואתר ארכיון הבימה:

חני זליגסון

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל בימים:

א' 12:00-8:00, ג' 14:00-8:00, ה' 13:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

הבית הירוק פולג בית סיעודי אחר

הבית הירוק פולג מביא לישראל תפיסה סיעודית מהפכנית שזכתה להצלחה גדולה בארה"ב:

מחלקה סיעודית בה הדיירים מתגוררים בחדרי סטודיו מרווחים, קובעים את סדר יומם ומטפחים קשרים חברתיים, בד בבד עם קבלת טיפול סיעודי ורפואי מעולה.
התוצאה: חיים מלאי משמעות - למרות המגבלות הפיזיות והמנטליות.

אצלנו בבית:

- אוירה חמה ומפנקת של בית
- מטבח פתוח עם ארוחות טריות
- סלון עם פינות ישיבה וחצר מרווחת
- מוסיקה, גינון, הרצאות וחוגים
- אפשרות לחדר פרטי
- ברישיון משרד הבריאות

הבית הירוק פולג

בית סיעודי אחר

למידע נוסף ולתיאום ביקור: **1-800-3333-70**

אחוזת פולג - קיבוץ תל יצחק

אחוזות רובינשטיין

רשת הדיור המוגן הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il